

La fusió

Un relat de: [Biel Martí](#)

Peris, un advocat de tercera que es trobava treballant per una important empresa, per la seva sorpresa, baixà del taxi que s'havia aturat davant l'hotel i va córrer sota la pluja fins entrar a l'edifici on un home, vestit amb d'un verd llampant, li obrí la porta. A recepció el van informar que la reunió es celebrava a la sala de convencions d'aquella mateixa planta i amb un llarg dit li indicaren per on s'hi arribava. Caminà per l'estret corredor fins l'ampla porta de fusta que anunciava la Sala de Convencions amb un senzill cartell de bronze. Va entrar sense trucar i es trobà, davant seu, una llarga taula de caoba al voltant de la que gent amb corbata i americana escoltava, alguns més atents que d'altres, al director de la firma en la que treballava en Peris. S'assegué a l'única cadira que hi havia lliure, la seva, doncs era l'últim en arribar. Va saludar la dona que tenia al costat i deixà el maletí al terra, no sense treure'n abans un grup de folis impresos.

Martín, el director, convidà els presents a obrir les carpetes que se'ls havia donat al arribar i recomanà que comencessin a llegir per la pàgina número cinc. En Peris no tenia carpeta. Feu gests per demanar-la i abans que pogués dir res un home alt i prim, vestit en blau marí, li acostà la carpeta i tornà al seu lloc sense obrir la boca. L'advocat cercà la cinquena plana i en ella descobrí l'inici d'una proposta de fusió entre la Martín & Gómez -la seva empresa- i la Germà, Sastre i Perilla Associats. Poc temps va tenir en Peris per llegir, doncs en el precís moment en que es disposava a començar la sisena línia de la primera clàusula, algú que deuria ser o bé en Germà, o bé en Sastre o bé en Perilla, es va alçar de la cadira tancant brusquement la carpeta i va dir a en Martín:

- No. M'ofèn que algú com vostè cregui que la nostra empresa es vendrà d'una manera tan poc digne.

I se n'anà. En Martín, l'únic soci després de la mort de l'altre únic soci, en Gómez, s'havia quedat amb la boca mig oberta, en un clar convit a les mosques a entrar-hi. Un a un, els membres de la Germà, Sastre i Perilla Associats van anar abandonant la sala fins deixar els de la Martín & Gómez sols. Un silenci desconcertant s'imprimí a la sala, fins que algú amb veu de flautí el va interrompre:

- I ara què fem?

En Martín va tancar la boca i mirà a qui acabava de preguntar.

- Vostè res, per descomptat -digué i la seva mirada tallant es dirigí sobre en Peris i la dona que tenia al seu costat-. Senyoreta Lluch, senyor Peris, quedin-se. Els demés poden anar-se'n.

Quasi com si hagués sonat l'alarma d'incendis, les prop de quinze persones que quedaven a la sala s'aixecaren i sortiren. Amb gestos lents i pesats, en Martín es posà les mans a la cintura i s'acostà a la finestra que donava al carrer. En Peris tremolava de por, aquell home li inspirava un respecte incalculable i la dona de la seva dreta, la tal Lluch a qui podia ara veure de reüll, li excitava un desig quasi irreprimible.

- Vull que per demà preparin un nou pla de fusió. Aprenguin dels errors que s'han comès en aquest i aconseguixin alguna cosa que agradi al senyor Perilla i als seus dos socis -donà mitja volta cap a la parella i afegí-. Confio en vostès, no em fallin.

En Peris s'afluixà el nus de la corbata verda amb esquitxos grisos i es descordà l'últim botó de la camisa, tot seguit es mirà la Lluch. Aquesta va sospirar i va dir a en Peris:

- Bé, serà dur però si surt bé serà la nostra gran oportunitat. A casa meva o a casa teva?

L'últim cop que algú li havia proposat això, s'havia trobat deu minuts més tard de potes al carrer per passar-se de llest.

- Casa meva és molt lluny -contestà-. Millor a casa teva.

- D'acord, però no t'esperis gran cosa.

En Peris seguí el caminar ràpid de la dona, s'acomiadà amb la mà del porter, com va fer ella, i sortí de l'hotel quedant cobert de la pluja sota la porxada de l'entrada, com va fer ella.

- Tens cotxe? -li preguntà la Lluch.

- He vingut en taxi -va dir ell, pensant que així es lliuraria de dir que no en tenia.

La noia digué alguna cosa al porter i aquest digué alguna cosa al mosso i aquest, poc després, aparegué pel carrer conduint un elegant cotxe negre. Ella baixà les escales i ell va seguir-la. Ella va pujar al cotxe i ell també.

Mentre la Lluch conduïa, les seves cames cobertes per una fina mitja negra s'anaven mostrant i amagant dins la faldilla vermella que li arribava a mitja cuixa. En Peris feia esforços per no mirar, però s'hi sentia atret com un nen a una caixa de galetes.

- Em dic Carla -va informar ella allargant-li la mà, deturats en un semàfor.

- Jo Néstor - respongué, donant-li la seva.

- No em sembla haver-te vist abans, Néstor. Fa molt que treballes per a Martín & Gómez?

- No, només uns mesos. I tu?

- Cinc anys, ja.

- Caram.

Allò fou l'únic que se li acudí: "Caram", i se'n va penedir d'haver-ho dit, convençut que semblava un pallús recent sortit de la facultat. Però feia anys que era advocat, encara que això no el feia sentir-se menys pallús.

Mentre la pluja repicava sobre els vidres i el motor dels cotxes embrutava el silenci, en Peris intentava no

preguntar-se constantment com era que l'escolliren a ell i no a un altre per fer l'informe. Però aquesta qüestió li entrava dins el cervell com l'agulla d'un mosquit als capil·lars. El cotxe es va aturar davant l'entrada d'un aparcament privat, la Carla va treure el comandament a distància de la seva bossa de mà i premé el botó groc, la porta s'obrí i l'automòbil es deixà menjar per la boca de l'edifici.

- Ja hem arribat - digué ella davant aquell fet obvi, en parar el motor.

L'ascensor els conduí fins al sisè pis. Hi havia dues portes per planta i ells entraren a la 1^a. Es tractava d'un pis gran i còmode, amb pocs mobles, cru de formes i d'interiors, amb un cert estil. La Carla deixà caure la seva jaqueta sobre un sofà i deposà curosament el maletí sobre la taula de vidre de la sala principal, amb grans finestrals que deixaven veure quasi tota la ciutat.

- Posa't còmode.

L'últim cop que li havien dit allò, es trobaren en Peris en calçotets tombat al sofà esperant sexe i el van fer fora per passar-se de llest, Aquest cop es limità a treure's l'americana i deixar-la en un penjador de disseny. Deposà el maletí a la taula i mirà la ciutat als seus peus.

- Vols prendre alguna cosa?

- No, gràcies.

Ella s'havia servit un vas d'una cosa semblant a te gelat o un d'aquells refrescs tonificants. Es va treure les sabates de taló i es deixà caure al sofà. La mà que no subjectava el vas es va dedicar a fer un massatge al peu esquerra.

- I bé -va dir ell-. Com ho farem?

- Com vols fer-ho? -preguntà la Lluch.

"Sobre la taula" pensà en Peris. "Sobre la taula de vidre, salvatgement i de cara a la ciutat".

- No sé -respongué-. Com tu vulguis.

- Hauríem d'agafar l'informe anterior i retocar-lo una mica, fer-lo més digerible. No creus?

- Escolta, jo només sóc un advocat de tercera. No sé fer coses d'aquestes, és un error que pretenguin que treballi amb tu.

Ella s'aixecà, descalça, i s'acostà a la taula on en Peris es recolzava.

- Si fossis un advocat de tercera no treballaries on treballes. Si en Martín t'ha escollit per què treballis amb mi és que deus estar capacitat per fer-ho, no creus?

En Peris arronsà les espatlles i s'assegué en una de las incòmodes cadires de disseny en forma de fong. Ella s'assegué al seu costat i va treure de la carpeta la proposta fallida de fusió. Començaren per la primera clàusula i, poc a poc, s'iniciaren en tal estat de concentració que en Peris oblidà qui era i es cregué un executiu d'alt estànding, d'aquells que guanyen més diners dels que poden gastar-se, i se sentí repulsiu. Al arribar al punt set del contracte, ella es tirà enrera sobre la cadira de fong i digué:

- Mengem alguna cosa?

- Aquí?

- Sí, m'agrada cuinar, no serà cap molèstia.

La Lluch entrà a la cuina i ell la seguí per ajudar-la. Menjaren una amanida i pollastre amb salsa de llimones. Després seguiren treballant. En Peris no s'havia passat tanta estona davant d'uns papers des de la seva cada vegada més llunyana època d'estudiant a la facultat de dret i estava convençut que al matí següent tindria agulletes al cervell. Cap a les set de la tarda, en el cinquè punt de la quarta clàusula, després de sis hores de feina intensa, ella tornà a fer-se enrera a la seva cadira de fong i preguntà:

- Descansem una estona?

- Ara?

- Estic petada, tu no? Anem a donar un tomb.

Passejaren entre els plataners del carrer perpendicular a l'habitatge, deixant que sol i ombra es disputessin la seva presència. Arribaren fins el riu i allí es deturaren una estona a veure les aigües que l'inundaven i fregaven tranquil·les les parets dels seus costats.

- M'encanta aquest barri -comentà ella.

- Sí, és molt bonic.

Xerraren una mica sobre els seus barris respectius, sobre els seus orígens i més tard sobre les seves famílies fins que decidiren tornar i, si podien, acabar el nou informe abans de mitjanit. Encara els restava una tercera part i, si s'hi esforçaven, inclòs podrien prendre's el luxe de sopar fora. De tornada al pis, en Peris començà a tenir la sensació que aquella tarda estava predestinada, com a les pel·lícules, a acabar fent l'amor amb la Carla Lluch i quedar-se a dormir a casa seva, per després anar a l'oficina i si t'he vist no me'n recordo. I fou precisament aquesta sensació de predeterminació el que li va fer avorrir, només fins a cert punt, el pensar en el que podia passar.

A las deu de la nit, quasi exactes, tancaren la carpeta. Havien acabat abans del previst, l'esforç final havia estat digne de veure. Ara soparien i després farien l'última repassada. Estaria llest del tot poc després de les dotze.

Però aquest cop ella no es feu enrera a la cadira de fong ni preguntà si volia sopar, es quedà allí asseguda i clavà els ulls en els d'en Peris. Tal i com ell sospitava, allò estava predestinat, com si tinguessin que fer-ho per obligació, com si formés part de la feina: acabar l'informe i fer l'amor amb

l'excitació de la perspectiva d'èxit, aquell era l'encàrrec d'en Martín. Però aquells dubtes no li van impedir fer-li un

petó quan ella se li acostà, ni tocar-la quan ella li insinuà, ni deixar-se tocar, ni aixecar-se i anar a l'habitació, al fons de la casa. Ja que havien de fer-ho, pensà l'advocat, almenys ho farien amb ganes.

Soparen un petit assortiment de formatges amb torrades, acabaren l'informe, feren l'amor de nou i es quedaren adormits a l'ampli llit amb vistes a la ciutat. A les set del matí següent sonà el despertador. Ella s'aixecà primera, es tancà uns instants al lavabo, s'ajagué després una altra vegada per tornar a fer l'amor. Tot com ell havia previst, com en una pel·lícula.

Però després canvià, els dos anaren junts a l'empresa i en cap moment d'aquell matí ella el mirà i li digué que allò era només una aventura. El que sí va fer fou tractar-lo com a l'advocat amb qui havia fet la feina i no com a l'home amb qui ho havia fet per triplicat.

- Vols que dinem junts? -proposà ell al migdia.

- Primer hem de parlar amb en Martín, recordes? Després anem a dinar junts, d'acord?

- De debò? -preguntà ell, allò no estava previst.

- De debò hem de parlar primer amb en Martín o de debò anem a dinar?

- Les dues coses.

- De debò a les dues -respongué ella, i es dirigí al seu despatx.

A la una es reuniren amb en Martín, com l'altre soci seguia mort no va poder assistir-hi. Durant l'exposició que ella feu, en Peris no va dir pràcticament res, es limità a somriure quan ella deia que ell l'havia ajudat tant i que aquella idea fou d'ell, i que en Peris això i en Peris allò altre. A la fi del monòleg de la Carla, en Martín els felicità per la feina feta desitjant poder-los felicitar de nou si els de la Germà, Sastre i Perilla Associats acceptaven els nous terminis.

Menjaren al restaurant de l'acera del davant, situat a la cantonada entre de l'edifici on treballaven. Ella es comportava com si no hagués passat res, pensava en Peris, o pitjor: es comportava com si hagués passat alguna cosa, però no li donava importància. És clar, formava part de la monotonia del treball: cooperar amb algú incloïa ficar-se al llit amb aquest algú. I això li molestava, esperava que ella digués que tot havia estat un error fruit de la passió d'una nit i que, bé, podien seguir essent amics i col·legues, però res més, que potser es ficarien al llit alguna altra vegada, però que no deixarien que anés més enllà, la cosa.

La Carla parlà de la seva feina, de la seva família i dels seus estudis i en Peris parlà dels seus estudis, de la seva família i de la seva feina. Va descobrir que el hobby d'ella era la història medieval -a qui se li acut- i que el d'ell era la filosofia d'Aristòtil -quin altre-, Kant i Descartes. Que ella havia sortit amb pocs nois, homes després, però durant molt de temps i que ell havia fet el mateix amb moltes noies, dones després, però durant curts períodes. Però a en Peris tot allò no li interessava, per què volia conèixer-la tant si la seva història no prosperaria? A no ser que hagués d'arribar a alguna cosa, doncs aleshores hauria de conèixer-la molt més. Per descomptat això segon no passaria, una executiva com ella no es deixaria portar per una relació amb un advocat de tercera.

A les tres tornaren a la feina i ja no es van veure fins a les sis, quan la Carla entrà al seu despatx i li preguntà quins plans tenia per aquella nit.

- Vols que sopem junts? -preguntà ell.

- M'agradaria -respongué ella, somrient.

- T'agradaria? -es va estranyar ell, allò no estava previst.

- Sí, m'agradaria sopar amb tu.

- Després podríem anar al cine, a prendre alguna cosa, o al teatre.

- D'acord.

- D'acord? -inquirí ell, un altre imprevist.

- Sí, d'acord.

Durant la tarda, abans del sopar, en Peris no va poder concentrar-se en llegir per segona vegada la "Crítica a la Raó Pura". Què significava que ella volgués anar a sopar amb ell i que després estava d'acord en anar al cine o on fos que anessin? A què es devia que no l'hagués engegat a dida amb una excusa ximple com "Haig de fer uns encàrrecs, potser en una altra ocasió?" Significava que ella no tenia altra cosa millor per fer que anar a sopar amb ell, allò significava. A no ser, és clar, que a ella, ell li agradés de veritat i volgués portar la relació fins alguna cosa seriosa i profunda, quasi mística. No, no era allò. Era que, de moment, a ella li anava bé tenir a un tio que li escalfés els llençols i que la desitgés. La Carla, pensava en Peris, devia de ser d'aquella mena de dones que, quan s'adonen que t'has enamorat d'elles, et deixen. No, com anava ella a perdre el temps amb ell? Allò havia estat només una aventura, de ben segur que, després del cinema, quan ell li proposés pujar al seu pis o una cosa així, ella diria que no, que estava cansada i que se n'anava a dormir, això és el que passaria.

Però no passà. Anaren a sopar a un restaurant italià del centre, després van veure una pel·lícula sobre una família desgraciada a qui li passa tot allò no només els pot passar a deu mil famílies desgraciades juntes i, després, van pujar al pis d'ella i van fer l'amor dos cops més, un per la nit i un altre al matí següent. En Peris es va autoconvèncer que aquella era la última vegada que es ficaven al llit. A ell no li importaria repetir, però ella voldria tallar-ho aviat.

Vuit mesos més tard, en Néstor Peris es mudà al pis de la Carla Lluch. Ell ja era un dels primers advocats de l'empresa i ella una dels cinc vice-presidents. Corria el rumor que ambdós serien proposats com a futurs socis de la Martín & Gómez, que passessin a formar part d'aquell reduït cercle d'élite era qüestió de poc temps. El que

també creia en Peris que era qüestió de poc temps era la relació amb la Carla, els dos eren massa diferents, com pols oposats d'un mateix imant, no connectarien, la seva convivència es convertiria en un infern i ella acabaria per demanar-li que se n'anés, que havien de separar-se un temps per pensar i meditar la situació. Li ho diria plorant, suaument, ofegant les seves llàgrimes en l'orgull, asseguda al sofà amb els peus descalços, mentre ell es lamentava i deia que ja ho havia vist a venir que la seva relació mai podia ni podria sortir bé.

Tres mesos més tard, ambdós foren rebuts al despatx d'en Martín per tots els socis de l'empresa, excepte en Gómez, que insistia en seguir mort. Els mostraren els papers segons els quals passaven a ser nous socis de la firma; els donaren un despatx més gran a cadascú en una planta elevada de l'edifici i el seu nom figurava ja a la placa de bronze situada al primer pis. L'eufòria d'aquella situació va provocar que en Peris volgués fer triomfar les seves conviccions sobre el final que el destí havia reservat a la relació que mantenia des de feia quasi un any amb la Carla. Era l'ocasió oportuna per posar a prova el que allò significava per a ella.

Asseguts en un dels bancs de cara al riu, en Peris demanà a la Carla que es casés amb ell, convençut que la resposta seria negativa, no només pel poc temps transcorregut i quan de ràpid anava tot, sinó per la poca convicció d'ella, que demostraria la seva teoria del res com a final del tot. Però la Carla, posà ulls plorosos i amb suma tendresa li preguntà:

- No te'n penediràs?

- És clar que no -respongué ell, creient que això ajudava a consumir els seus plans.

La Carla l'abraçà amb totes les seves forces, i quasi plorant va dir que sí, que sí i que sí, que es casaria amb ell. I això que li ho havia demanat sense anell ni res, per semblar poc segur. La seva, en principi, magnífica estratègia, era ara un informe de fusió amb èxit quan un dels empresaris esperava que l'altre refusés l'oferta.

Quan s'aixecà pel matí, en Peris es trobà casat i tingué una esgarripança. Al seu costat dormia la seva futura esposa. Casi sense adonar-se'n tota la seva vida havia canviat, abans era un advocat solter de tercera i ara era soci d'una important firma i estava promès amb una executiva d'alt estànding. Ell sempre havia cregut en el proletariat i en el pro de les classes baixes o, com a molt mitges. De jove somniava en trobar una noia que fos dependenta d'un supermercat o cambrera en un bar de camioners mentre ell seria un advocat defensor d'obres acomiadats i d'inquilins desnonats. Malgrat això, guanyava un sou que abans considerava una fortuna i no es sentia tan malament com creia que es sentiria. Què li estava passant? Quina part d'ell s'havia transformat? Ella s'ho pensaria millor i decidiria no tirar endavant la bogeria del matrimoni. Justament uns dies abans de la boda, la Carla li dirà que tot ha anat massa ràpid i que ha de reconsiderar les coses. O potser el deixarà plantat a l'altar, davant els seus amics i familiars. Aleshores ell se sentirà afligit, però poc temps després sabrà que és el millor que podia succeir-li, tornarà a trobar-se on sempre havia pretès arribar, no més lluny com ara. Això passaria.

El dia de la boda la Carla entrà al jutjat vestida amb un preciós conjunt. Els convidats la miraven astorats mentre es deien els uns als altres que en Peris era un tipus amb sort. El jutge celebrà la cerimònia amb poca gràcia però sense errors. Minuts després, en Néstor Peris i la Carla Lluch eren marit i muller. Passaren aquella nit en un hotel de la ciutat. Al dia següent partiren cap a Mèxic per passar dues setmanes a Cancún. L'avió feu escala a Miami i va ser allí, mentre xafardejava pel quiosc de l'aeroport, quan va tenir la temptació d'anar-se'n, marxar per desaparèixer i mai més ser vist. Però no podia fer allò, quedar com un porc davant de coneguts i amics, ni davant de la Carla. Esperaria a que ho fes ella. Esperaria a que la Carla fugís sense dir res o deixant una nota a la tauleta de nit. En Peris ja veia el dia en que això passaria o, encara pitjor, el dia en que la Carla el miraria i li diria que ha conegut a un altre home. Això faria, esperar.

Dos anys després, menjant durant un dissabte al pis d'ella que ara era dels dos, en Peris va veure en els ulls de la seva do

na que aquell dia que portava esperant havia arribat quan ella callà i el mirà amb seriositat i ombriu. Un pànic terrible l'envaí, per la seva ment passaren tots els dies viscuts amb ella, tot el que havien fet i pensar que finalment ella el deixava es convertí en un terror de proporcions incontrolades. En Peris es quedaria sol, però no era només això. Ella va obrir la boca per deixar anar:

- Haig de dir-te una cosa important.

En aquell precís instant, en Peris s'adonà de quant l'estimava, que estava profundament enamorat d'ella i que mai podria ser el mateix si la Carla l'abandonava. Abandonat, aquell adjectiu va fer-li eco en el cervell com un tro i es sentí l'home més desgraciat de l'univers i del més enllà. Ara que s'adonava que la estimava, que la estimava amb tot el seu cor i que estava enamorat d'ella fins la medul·la, ella li diria:

- Estic esperant.

En Peris no va entendre aquella rodeig a una qüestió tan fonamental.

- A qui?

- Un nadó -respongué ella amb un somriure enlluernador, però dubtant de la reacció d'ell, doncs era un tema del que n'havien parlat poc.

En Peris va estar-se com una estàtua estúpida. Estàtua per quedar-se mut i parat com una ídem, i estúpida ja que no entenia res.

- Estic embarassada Néstor. Tindrè un nadó.

I l'abraçà, somicant. En Peris es limità a abraçar-la sense dir res, estava digerint encara aquestes paraules. Ella es separà i digué:

- Sé que no n'havíem parlat gaire d'això, però... Què et sembla?

Un Peris petitó o una Lluch petitona donant voltes pel pis, deixant caquetes al seus bolquers, mossegant girafes de goma, bavejant els llençols, escopint farinetes de cereals i fruites, gatejant per l'estora. I després trencant vidres amb una pilota de plàstic, suspenent exàmens, veient dibuixos animats japonesos... Que què li semblava? Li semblava fantàstic.

Així aquesta història ha tingut un final feliç, pensava en Peris pujant al seu despatx d'advocat i soci de la firma Martín & Gómez. I ell que estava convençut que res arribaria enlloc. Ara la Carla esperava un fill seu, potser un nen, potser una nena. Qui ho havia de dir? Ell no, per descomptat. Un advocat de tercera casat amb una dona intel·ligent, preciosa i d'èxit; essent lletrat principal d'una firma reconeguda i admirada, i aviat amb un nadó bavejant. "El destí, algunes vegades, té cartes amagades" es va dir en Peris somrient, disposat per primer cop a gaudir del que tenia.

Cinc anys més tard, la Carla va demanar el divorci. Encara avui, en Peris no li ha concedit.